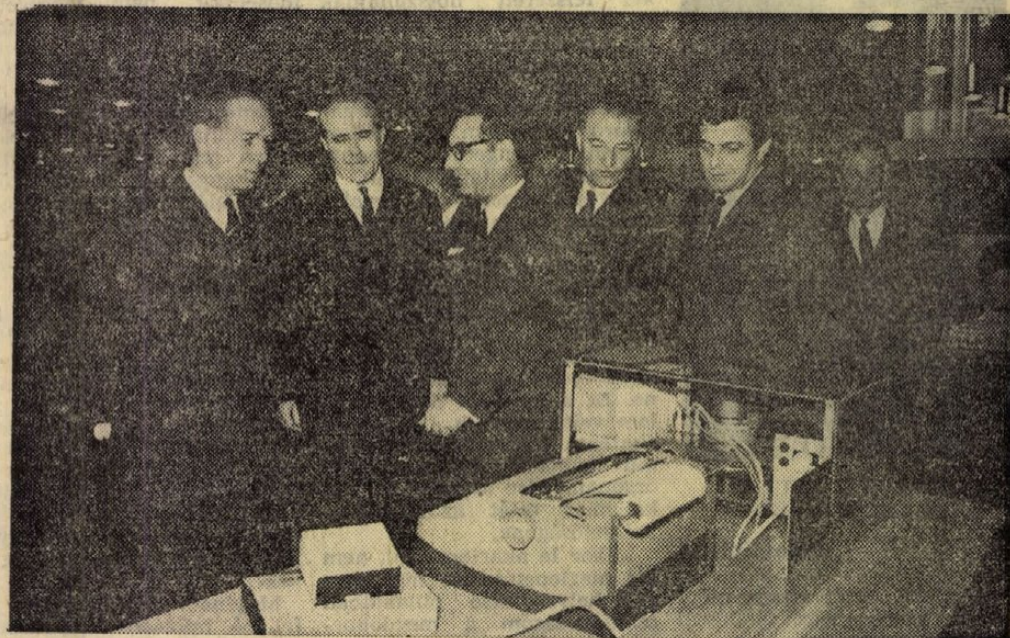


Két vizsga között Szentendrén

B N V

A közelmúltban ismertettük egyetemünk szereplését a Budapesti Nemzetközi Vásáron. Most képeken is bemutatjuk kiállított anyagunkat.



Magas vendégek a kiállításon: Fock Jenő, a Minisztertanács elnöke és Timár Mátyás elnökhelyettes dr. Léva András rektorhelyettes, dr. Schnell László tanszékvezető egyetemi tanár társaságában megtekintik kiállításunkat.



Foto: Percze László

1 Csak nehezen szántam rá magam a kiruccanásra, annál is inkább, mivel Szentendre vagy húsz kilométerrel messzebb van, mint kedvenc strandom. Vizsga utáni jóleső kényelmeskedésem sehogyan sem akart megbarátkozni a gondolattal. Végül is jobbik énem győzött. Irány a Margit-híd budai hídfője.

2 — Vagy zárja el a rádiót, vagy szálljon le! A rendtartást nem ismeri? Nem tudnak meglenni nélküle...!

— Fogja be a száját! Akkor van joga szólani, ha mellette ül! Mit dumál ott a sarokban! Csak kapcsolja be nyugodtan! Vén hülye...!

— Fel fogom jelenteni a kalauzról! Tudja, mennyi a korkülönbség közöttünk? Mindjárt leugrom a vonatról!

— Lassan a testtel apikám! Szálljon le, ha nem tetszik!

3 — Erősítse csak fel, az angol válogatott énekel. Teljesen jól játszottak a brazilok ellen! Nekik árukkolok! Nem tudom, énekelni tudnak-e jobban, vagy gólt rúgni! (egyébként a kalauz volt...)

4 Igen! A Mundial mindenkire nagy hatással van. Ja! Elfelejtettem hangsúlyozni, hogy egyik sem én voltam a két mérges közül. Persze a lényeg, hogy a VB. mindenkit összekapcsol, ha rövid időre is. Mindenki a sportoldalt olvassa, akár öreg, vagy fiatal. Ki, mit nyilatkozik, mikor lesz a legközelebbi Tö-közvetítés. Egyöntetű a vélemény. Jobban tettük, hogy itthon maradtunk. Kritikának ennyi tökéletesen elegendő.

5 Az állomáson hatalmas térképen igyekeztünk eligazodni, mit nézzünk meg a rövid idő alatt, hová érdemes elmenni. Kijazogni egyetlen volt a képzeléssel. Az utcák, terek nevei nem voltak rajta. Sebaj! Nekivágunk és kész. Amit meg útközben észreveszünk, azt megnézzük. Így kerültünk a csodálatosan kiépített szentendrei Duna-partra. A város alatt még nincs kötöltés, de feljebb már teljes egészében kiépítették. De még hogy! A töltésen eszményi sétány, óriási lombkoronájú fákkal, romantikus kis padokkal. Ez a korzó. Sokan sétáltak ezidőtájt is rajta. Nem messze a hajóállomás, előtte a vízben egy fürdőző. Vagy száz méterrel lejjebb kiszáll, s a sétányon

6 gyalogol felfelé. Büszkén nyugtázza a néha rémüldöző, néha pedig csodálkozó pillanásokat. Lesz holnap téma a suliban...

7 Apropó, sul! Bizony, itt már minden iskolában befejeződött. Csak az izlésesen megkomponált tablók emlékeztetnek az eltelt tanévre. Kerestük a srácokat az utcán, s a hangulatos borozóban a föld alatt. Nem találtuk. A cégtáblának mi sem tudtuk ellenállni. A fővárosnak is díszére való pinchehelyiség rejtett világítása, faragott asztali székei, népi hímzésű terítői nagyon tetszettek. Hirtelen vagy száz évvel korábbra fordítottunk, s máris dérék iparosok és polgárok között éreztük magunkat. Miután senki sem volt rajtunk kívül ott, nagy hanggal meséltünk nekik 1970-ről, meg az egyetemi vizsgákról. Láthatóan elkomorodtak, amit még az eléjük tett hegy leve sem tudott enyhíteni.

8 Itt az igazi cikktéma! Egy nyúl Rab Rábi háza felé mutat. Kérdésközdünk, merre kell menni. Kedves szentendrei lakosok igazítottak útbá, egy még el is kísért minket. Szűk utcák, ablakokban könyöklő férfiak és nők, minden lépésnél köszönetés jobbra-ba. Újdonsült vezetőnk hol leállt beszélgetni, hol pedig elnézést kért. Mi udvariasan várakoztunk. Igazi kisvárosi hangulat. Az autószerelő majdnem az utca közepén javítja a kocsi olajos rongydarabon hasalva. Nem fér be az üzletbe. Egyik utca sarkon beat-zene a sarokszobából. Teljesen elrontja az összképet. Macskakövek, ódon házak, cégtáblák és kiállítások. Nagyon sok kiállítás! Mi is voltunk vagy három múzeumban. A Pest-megyei tárlat éppen itt van, Szentendrén. Meglepően élénk kulturális élet. Hangversenyplakátok és élő műsorközlő a főtéren. Allandóan, reklámszerűen tudósít a közeli eseményekről.

9 Rab Ráby tér 1. Pontosan olyan ház, amilyenre gondoltam. Emelkedő utca legvégén, a legmagasabb pontján. Hatalmas faajtó. Nyitva van. Gyámszerűen nyitunk be. Fehérre meszelt falak, növényvel befuttatott tornác. A szokásos kellékek. A szobába lépcső vezet. Varrógép, mellette dolgozó öreg néni. Ő lakik itt. Megengedi, hogy megnézzük a Jókai-hős egykori szobáját. Elnézést kérünk a zavarásért és máris továbbmegyünk. A tér közepén keresek kút. Viz csorog az ut-

10 cán lefelé. Csibész gyerekek hajtották meg a kútat, és élvezik a víz rohanását.

11 Kovácsoltvas vasajtó. A kert közepén hatalmas templom. Mellette állítólag múzeum. Az egész látvány szép, és ugyanakkor tiszteletet parancsoló. Nagy nehezen lenyomjuk a kilincset. A templom zárva van, de elég nekünk az udvar is. Megnézzük minden zugát, élvezzük a kilátást a Dunára és a háztetők erdejére. A múzeum is zárva van, csak szombaton és vasárnap nyitják ki. Öreg néni kerül elő és szokás szerint kérdezősködik. Mikor megtudja, hogy pesti egyetemisták vagyunk, berohan a házba. Kihozza a kulcsokat és beenged a múzeumba. Alig győzünk hálálkodni. Végigvezet, mindent elmagyaráz. Az arannyal átszótt papi ruháktól kezdve a török pasa diktálta csodálatosan kidolgozott, rengeteg időt igénylő levél, mindent megmutat. A szerb templomok makettjeivel véget is ér múzeumlátogatásunk.

12 — Nekem is van ám egy egyetemista unokám. Nagyon rendes gyerek, szép bizonyítványt hozott. Jól tanul. Na, isten áldja magukat!

13 Szentendre legnagyobb temploma, egyben legmagasabb pontján fekszik. Hozzá kacskaringós, hihetetlenül szűk lépcsők, útszítók vezetnek. Igazi vár, méginkább talán bátya benyomását kelti. A házak között az ember szinte fel sem találja, mert lentől semmi áttekinthetősége sincs. Csak fentről lehet látni, hová torkollanak a lépcsők. Lefelé már ezeken kanyargunk. Ha szembe jönne valaki, bizony alighanem pénzfeladással döntenénk a továbbhaladásról.

14 Még kipróbáljuk a félig földalatti közteret, állítólag a legjobb helyen veszünk egy kétforintos jagylaltot, de búcsút kell mondanunk a Dunának, mert időnk lejárt és a HEV mindjárt indul. Lehanggoltan indulunk az állomás felé, jó lenne még egy kicsit maradni. Lelessük a következő vizsgát és visszajövünk. De most már fényképezőgéppel. A várost elhagytuk, száguldunk Pest felé.

15 Holnap bemegyek a kolezba és elkérem a példákat a múltkor vizsgáról. Majd felhívlak, ha meglesz. Addig legalább szánymolcvan oldalt gyűrjél le...!

Koltay Gábor

melyik ágával foglalkozik közelebről?

— A természettudományi karon végeztem, matematikus szakon, és onnan kerültem ide. Mindenki nagyon sokat segített, hogy beilleszkedjek az itteni légkörbe. Tudományos munkát az algebra és a funkcionális analízis témájában végzek. Szabad időm nagyon kevés van, akkor is sokat foglalkozom matematikával.

— Mindig matematikusnak készült?

— Nem. Az utolsó perzig nyelvész, vagy kritikus szerettem volna lenni. Sokat küszködtem eleinte az egyetemen azokkal szemben, akik elsős gimnazista koruk óta erre a pályára készültek. Itt az egyetemen amióta tanítok, és azalatt a rövid idő alatt, mióta vizsgáztatok, igyekeztem elfogulatlan lenni. Figyelembe veszem, hogy első éves korában még nagyon kiforratlan a hallgató. Ezért is nem skatulyázok be senkit. Elégséges gyakorlati jegy mellé is adok jelest, ha megérdemli a vizsgázó.

A LEGFIATALABB tanárszékű órájára néz. Megy, mert várják az ajtó előtt a vizsgázók. Ők is izgulnak, de neki sem mind-egy, hogy milyen eredményt hoz a délelőtt.

Seszták Ágnes

ELŐSZÖR VIZSGÁZTATNI

VIZSGÁZNI nem könnyű dolog. A hallgatók mostanában igazán bőven beszélhetnek erről. És vizsgáztatni? Vizsgáztatni milyen? Különösen akkor, ha valaki hatvankilencben végzett és már rögtön ebben az évben vizsgáztatott is. Az építőmérnöki kar matematikai tanszékén a legfiatalabb tanárszékű Sulyok Ágnes. Kevés az ideje, ma is várnak rá legalább tizen. Átlagban napjában ennyi első éves ad számot az elmúlt félév munkájáról.

— Milyen érzés vizsgáztatni olyanok, aki nemrég maga is a „másik” oldalon állt?

— Először is egész évben bejártam a professzor előadásokra, hogy tudjam, hol tartanak a hallgatók. Aztán félévkor hallgattam más vizsgáztatókat is, hogy lássam a módszereket.

— Eredmény?

— Vizsgán látni azt a nagy minőségi ugrást, ami a középiskola után az egyetemen bekövetkezik. Sok hátrányt kell behozni azoknak, akik technikumból jöttek: de akik gimnáziumból jöttek, azok az ábrázolóval kinlódta sokat.

— Hogy vizsgáztat? Fia-tal is, nő is, és nincs meg a kialakult rutinja?

— Sajnos, úgy alakult, hogy a legelső csoportomnál több hallgatót meg kellett buktatnom. Így szigorú hírem van. De szerintem ez igazságosabb. Ha elnéző vagyok, a hallgató a szigorlaton látja karát. Most szerencsésebb helyzetben is vannak a hallgatók, mert esetleg a második nekifutás jobban sikerül, és az átlagba az számít bele.

— Nálunk a tanszéken kialakult szokás, hogy a hallgató minimum kérdéseket kap. Aki ebből egyet nem tud, az már elégtelen. Nehéz számonkérni az anyagot a rendelkezésre álló idő alatt. Mindig arra törekszem, hogy a kevés idő alatt is képet nyerjek arról, hogy összefüggéseiben érti-e a hallgató az anyagot? Ha látom, hogy nagy vonalakban tisztában van az anyaggal, még egy-két apróságot el is nézek. Nem szeretem a magolást, és nem vagyok híve a mechanikus szabályviszámolásnak sem.

— Hogy érzi magát a tanszéken, és a matematika